

Σκέψεις για την 25^η Μαρτίου 1821

Το Εικοσιένα, υπήρξε ένα καθαρά εθνικό κίνημα, μιας ανήσυχης φυλής, που αποτύπωσε στον αιωνόβιο καμβά του βίου της, την υπερηφάνεια, την γενναιότητα, τον ηρωισμό και τη δίψα της, για λευτεριά κι αξιοπρέπεια Κύριο χαρακτηριστικό της, ο υπεράνθρωπος αγώνας για την αποτίναξη του ζυγού της σκλαβιάς. Όποιος κι αν είναι αυτός. Εμπορούμενη από τις διαιώνιες αξίες και υπάκουη στο χρέος της προς την ανθρωπότητα, γίνεται το παράδειγμα των λαών της γης, με τα απαράμιλλα ανθρωπιστικά και απελευθερωτικά κατορθώματά της. Αυτά που επετεύχθησαν ενάντια ενός πανίσχυρου βάρβαρου κατακτητή-δυνάστη. Ενώπιον μιας Ευρώπης εγκλωβισμένης στην Ιερή συμμαχία. Δίχως έξωθεν υποστήριξη, βοήθεια ή ενθάρρυνση.

Το ιστορικό, αυτόφωτο Ελληνικό έθνος, δημιουργός του πνευματικού φωτός της ανθρωπότητας, ύψωσε στο πρόσωπο της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, το στιβαρό του χέρι, κρατώντας ένα σύμβολο. Την σημαία του Εικοσιένα. Κι απ' την ψυχή του αντήχησε ηχηρή η απόφασή του, για τον Ελληνισμό, την Θρησκεία του Χριστού και την Παιδεία.

Το Εικοσιένα ενυπήρχε ως ιδέα, στον Νου του Έλληνα κι απλώς, ξύπνησε ως σύλληψη νοήματος και σκοπού. Ολοκληρώθηκε, γιγαντώθηκε σε μια συνειδήσή

βαπτισμένη στα νάματα των αγώνων για την ελευθερία, διαγράφοντας μία προκαθορισμένη τροχιά, στο θαυμαστό μετέωρο της Δόξας.

Οι γνωστές και άγνωστες μορφές του, φτωχές, ρακένδυτες, εγκαταλελειμμένες, ακολούθησαν τα νεύματα της δύναμης της Ελληνικής φυλής. Αγνόησαν τις Σειρήνες της εποχής τους. Δεν πτοήθηκαν από την έχθρα των Ευρωπαίων. Δεν φοβήθηκαν την απομόνωση. Δεν δείλιασαν μπροστά στα πάνοπλα στίφη του εχθρού. Ήπιαν νερό στις πηγές του Μαραθώνα, της Σαλαμίνας, των Πλαταιών. Ατσάλωσαν τις ψυχές τους με την βαθύτερη έννοια της ιστορίας και επέτυχαν τον Ηράκλειο άθλο τους.

Γι' αυτό το όραμα πολέμησαν, κοπίασαν, πόνεσαν, έπεσαν, ξανασηκώθηκαν, προδόθηκαν, θυσιάστηκαν. Αλλά στο τέλος δικαιώθηκαν για την πίστη τους στο Εικοσιένα. Τίμησαν τον τίτλο του προαιώνιου πρωτοπόρου της ανθρωπότητας, του διασώστη του πολιτισμού, του προτύπου. Ενός προτύπου που δεν κτίζεται με λόγια, αλλά με μεγάλα έργα κι αίμα. Υπόχρεοι οι λαοί, τους αναγνώρισαν το μέγεθος της προσφοράς τους. Την ενδυνάμωση του φρονήματος της εθνικής ενότητας και της ελευθερίας. Την απαγκίστρωση από την απογοήτευση και την εγκατάλειψη των ιδανικών και των αγώνων, στον δημόσιο βίο. Την φλόγωση των ψυχών με την ελπίδα, την παρηγοριά, την πίστη, τον ενθουσιασμό για το αναφαίρετο των δικαίων. Για την απελευθέρωση από την τυραννία. Για την αναλαμπάδευση του ελληνικού πνεύματος στους λαούς.

Μα πρώτα, ας ασχοληθούμε με τις πράξεις μας, με τον αυτοέλεγχο μας, με την αυτογνωσία μας. Οι Ηρωικοί πρόγονοί μας μάχονταν για να σπάσουν τις αλυσίδες της σκλαβιάς, ενώ εμείς σήμερα είμαστε παθητικοί στα δεσμά του υλισμού. **Με ποιο δικαίωμα καίμε σήμερα την Ελληνική σημαία, για την οποία θυσιάστηκαν τόσο Έλληνες, στις πορείες των όποιων διεκδικήσεών μας;**

Με ποιο δικαίωμα περιορίζουμε και αλλοιώνουμε τα ιστορικά γεγονότα, των αμέτρητων θυσιών των Ελλήνων στα εκπαιδευτικά σχολικά βιβλία μας, ταΐζοντας τα παιδιά μας με την ημιμάθεια;

Με πιο δικαίωμα αποκρύπτουμε η παραποιούμε τα ιστορικά πρότυπα, που έδωσαν το ψυχικό σθένος στους ήρωες του '21 να επαναλάβουν απίστευτα κατορθώματα των προγόνων τους;

Με ποιο δικαίωμα ασελοῦμε στα πανεπιστήμια μας, που πρώτος θεσμοθέτησε ο

Θεόδωρος Κολοκοτρώνης;

Με πιο δικαίωμα απαξιώνουμε τους θεσμούς;

Της Εκκλησίας, που διατήρησε άγρυπνη, στους ζοφερούς εκείνους αιώνες τη λαϊκή ψυχή, με το βλέμμα στραμμένο στα πρότυπα του κλασσικού μεγαλείου.

Της Δικαιοσύνης, ως υπέρτατης των αρετών και απαραίτητης για τη ύπαρξη και λειτουργία των υπολοίπων, στην δημιουργία και διαίωνιση του πολιτισμού; Της Πολιτικής, που θεμελίωσαν οι τιτάνες του πνεύματος, για την αρμονική συμβίωση της πολιτείας; Της Παιδείας, που τόσο πνευματικό κάματο δαπάνησαν οι μέγιστοι διανοητές, με έντονη αγωνία για τις μέλλουσες γενεές;

Με πιο δικαίωμα καίμε το σύμβολο αιώνων του άγνωστου στρατιώτη, του επώνυμου και ανώνυμου πραγματικού ήρωα; Με πιο δικαίωμα ευτελίζουμε τις παρελάσεις των εθνικών μας επετείων, αφ' ενός, με τις τυπικές, τύπου προβολής προσώπων πολιτικών η άλλων παρουσίες, αφ' ετέρου με τις κάθε άλλο, παρά ευπρεπείς ενδυμασίες των νέων που παρελαύνουν. Αυτών που δεν τους δώσαμε την ευκαιρία να γνωρίσουν και να κατανοήσουν βασικά νοήματα αξιών. Με πιο δικαίωμα διακωμωδούμε στα τηλεοπτικά κανάλια, για να γελάσουμε, την άγνοια των συνανθρώπων μας, που αγνοούν τις εθνικές επετείους;

Ποιοι είμαστε επί τέλους εμείς οι παντογνώστες αλλά αδαείς, που κοροϊδεύουμε όλα αυτά, θαμπωμένοι από την άγνοια μας; Τι πρεσβεύουμε, τι επιθυμούμε, που πορευόμαστε; Γιατί περπατάμε τόσο υπερήφανα επάνω στη γη; Με αυτές τις ανίερες πράξεις τιμούμε αυτούς που θυσιάστηκαν για να την ελευθερία που απολαμβάνουμε σήμερα; Τι αξίζουμε μπροστά σ' αυτούς;

Εμείς που κατοικούμε εδώ, στη Νέα Σμύρνη, διαβάσαμε την ιστορία μας; Γνωρίζουμε τι συνέβη στις Αθήναις, την Κυριακή 10 Απριλίου του 1821, όταν οι σκλαβωμένοι ακόμη Αθηναίοι, γιόρταζαν δύο μεγάλες γιορτές, την Ανάσταση του Χριστού και την Ανάσταση του Έθνους μας. Και ποιος τους έσωσε από τη

μεγάλη σφαγή των Τούρκων; Ένας πραγματικός άνθρωπος, ένας Τούρκος ονόματι, Κατή Χατζή Χαλίλ Εφέντη.

Προχθές εορτάσαμε, μάλλον παράταιρα, για μία ακόμη φορά, την Ημέρα της Γυναίκας. Ποια ήταν η θέση της το 1821;

Όσοι από εμάς σήμερα συναισθάνονται το χρέος, ας γονατίσουμε για να αποτίσουμε φόρο τιμής, θαυμασμού και λατρείας στις μεγάλες αυτές μορφές. Του ηρωικούς προγόνους μας, που έθεσαν στόχο στη ζωή τους να υπηρετούν Θερμοπύλες, όπως έλεγε ο Καβάφης. Κι ας υποσχεθούμε στην μνήμη τους, «Αμες δε γ' εσόμεθα πολλώ κάρρονες", εμείς θα γίνουμε καλύτεροι από εσάς. Ας μνήσουμε τα παιδιά μας στα νάματα της ιστορίας, που μορφώνει και διδάσκει εκ του ασφαλούς, αλλά και στις έννοιες της πατρίδας, του χρέους σ' αυτούς που θυσιάστηκαν και στη μνημοσύνη, που υπογράμμιζε κατά κόρον ο Πυθαγόρας.

1821 (Δημοτικό)

Κρυφά το λένε τα πουλιά, κρυφά το λεν τ' αηδόνια,
Κρυφά το λέει ο 'γούμενος, από την Αγια Λαύρα,
- παιδιά για μεταλάβετε, να ξεμολογηθείτε,
δεν είν' ο περσινός καιρός κι ο φετινός χειμώνας,
μας ήρθε η Άνοιξη πικρή, το καλοκαίρι μαύρο,
γιατί σηκώθη πόλεμος και πολεμά τους Τούρκους,
να διώξουμ' όλη την Τουρκιά, η να πεθάνουμ' όλοι!

Τάκης Ιωαννίδης 12/3/2007